

Eksempler, som den højtærede Minister trak frem fra Svendborg med Hensyn til de tre private Realskoler, sige, at de har et Elevantal paa 801 Børn, og de koster i samlet Statstilskud 85 393 Kr. Samtidig har Staten til Statsskolen i Svendborg med dens 161 Børn en Udgift paa 85 000 Kr. Det vil altsaa ses, at der er 650 Børn, der nyder Undervisning for 393 Kr. i Statstilskud. Jeg ved godt, at blandt de 801 Børn er det ikke alle, der er i de højere Klasser, der er ogsaa nogle i Elementarklasserne; men selv om vi trækker de Børn ud, der ikke nyder Undervisning i de Klasser, som svarer til Gymnasielklasserne, bliver det dog de Tal, jeg har nævnt før, en Udgift pr. Barn af ca. 500 Kr. i Statsskolen og en Udgift nede paa omtrent Halvdelen for dem, der besøger de private Skoler.

Før jeg slutter, vil jeg gerne have Lov til at rette et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Martin Hansen. Det ærede Medlem berørte nemlig en Sag, der har meget stor Interesse for mig, idet han udtalte, at naar vi nu faar den kommunale Grundskyld til Forhandling, skal det konservative Folkeparti staa sin Prøve.

Jeg bilder mig ind, at det er rigtigt, hvad mit Partis ærede Ordfører har udtalt, at det konservative Folkeparti allerede har staaet sin Prøve i dette Spørgsmaal, idet det ikke ønsker at medvirke til at indføre dette vilkaarlige Skatteprincip. Jeg ved, at de, der ønsker Grundskyld indført, ynder at argumentere med, at man skal søge at lægge lige Skat paa lige Jord, men jeg begriber ikke, at ellers fornuftige Mennesker — og dem er der dog ogsaa nogle af blandt Grundskyldtilhængerne — kan finde, at dette er at lægge lige Skat paa lige Jord. Hvorledes skulde det kunne blive det, naar det sker efter en Vurdering efter Skøn, en Vurdering foretagen efter den særlige Anvendelse og fastsat efter et Brug, som slet ikke er af den Størrelse, Jorden ligger under? Jeg ved, at det ærede Medlem Hr. Martin Hansen og hans Parti opfatter det saaledes, at Grundskylden kun skal være en Afløsning af Ejendomsskylden. Hvis man ikke kom højere, hvis ikke Skatten blev mere udviklet, havde jeg ikke noget væsentligt at indvende mod den, for saa betød det mindre, om denne Skat hvilede paa et uretfærdigt Grundlag. Men da jeg jo ved, at der ogsaa i dette høje Ting findes store Partier, som ønsker at udvikle dette Skatteprincip, tror jeg, man skal vogte sig for at lade sig lulle i Søvn med, at Grundskyldsprincipet er lige Skat paa lige Jord. Jeg tror, det er et farligt Princip at komme

ind paa, for det aabner Adgang for de offentlige Kasser til at indkassere de i Grundene opsparede Værdier, ikke alene de samfundsskabte Værdier, men ogsaa de arbejdsskabte Værdier. Nu siger man, at det ikke maa være de arbejdsskabte Værdier, der beskattes, men jeg vil bede dem, der vil undtage disse Værdier, om at forklare mig, hvorledes man efter 20, 30 eller flere Aars Forløb, naar Vurderingskommissionen gaar hen over en Mark for at vurdere den til Grundskyld, skal kunne adskille, hvad der er Jordens naturlige Frugtbarhed, og hvad der er den Frugtbarhed, der er nedlagt i Jorden ved forbedret Dyrkning og øget Kultur. Og hvorledes bliver det, hvis man gaar længere hen, saa det bliver Generationers Arbejde, der skal vurderes? Det ærede Medlem Hr. Pinholt ryster paa Hovedet, og jeg skal gerne give min Tilslutning til denne Hovedrysten; den betyder vel, at han ikke forstaar det. Det indeholder en stor Fare for alle de i Grundene anbragte Formuer, men det er ikke her, Faren er størst efter det Synspunkt, jeg anlægger. Dèr, hvor Faren er størst, er Landbrugets specielle Interesser i dette Spørgsmaal, og her vil jeg gerne have Lov til at udvikle, hvorledes jeg ser paa dette Spørgsmaal. For en Del Aar siden rejste det ærede Medlem af dette høje Ting Hr. Fraenkel Landet rundt med et Foredrag, hvori der forekom en Passus, som skrev sig ind i min Hjerne med uudslettelig Skrift, og det var denne: Det er Landbrugets Opgave at fremskaffe en stigende Ernæring til et stigende Folketal paa en stigende Levefod, denne Opgave kan det danske Landbrug kun honorere, hvis det stadig fortsætter ad de intensive Driftsformers Vej. Jeg er overbevist om, at dette er fuldkommen rigtigt. Det danske Landbrug er langt fra naaet til den yderste Grænse af, hvad det kan yde, men hvis det skal naa nærmere mod den yderste Grænse — hvis der overhovedet findes nogen Grænse —, saa maa det ske ad de intensive Driftsformers Vej. Men dette betyder, at man stadig i Grunden skal nedfælde opsparet Kapital, og nu gad jeg set de Landmænd, der Generation efter Generation vil opspare Kapitaler og nedfælde dem i deres Jord i Form af forøget Kulturværdi, hvis de ved, at denne Formueanbringelse, denne øgede Kulturværdi øjeblikkelig absorberes af Samfundets stigende Grundskyld. Hvis man anerkender, at man kan føre Princippet videre til at faa den sociale Virkning, som det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, da vi fik Loven om Grundskyld til Staten vedtaget, udtalte, at den